

Tórshavnar kommuna skyldar okkum at gera sær greitt, at uppskotið um “barnaváttan” er ein óterlig hóttan fyri føroyskt gerandislív og ítriv. Afturat hesum er nakað enn, akkurát!, ið eitur privatlív. Og pápar fara ikki longur at arbeiða frivilligt fyri onnur, tí teir ikki finna seg í at verða uppfataðir sum “ullintir”, eins væl og trøllvaksnir menn ikki longur fara at tíma at arbeiða á barnapakkaðum staði, so longi sum henda hysteriska pedofiliangist sleppur at breiða seg.

Eg veit ikki, hvussu tað er við tær, men eg minnst væl handa mannin í ungdomsklubbinum ella hjá skótunum, ið kanska gav tær eitt klemm, kanska ikki, og ofraði seks tímar vikuliga við at “hanga út” og práta Platini og Elkjær, spæla biljard ella binda knútar við okkum, ikki tí hann vildi føla uppá okkum, men tí hann helt tað vera stuttligt og ein innara skylda sum

borgari, og helst eisini gevandi fyri seg sjálvan at tíma at brúka tíð uppá ungfólk.

Aktar hovuðsstaðarkommunan, og KRIS fær sín vilja, blíva slík sámulig og samfelagshugað fólk lögð undir ein fullvegis ógrundaðan illgruna, tvingað at geva seg undir eina møðsama og mann-minkandi revsikanning. áðrenn tey kunnu arbeiða við børnum í lokalumráðnum.

Men, og hvat væl verri er, handa tryggleikamaniin, har vit verja børn í sovorðið mát, at tey enda við at verða fobisk fyri fólk, fostrar ein óafturtakandi illgruna og illvilja millum ættarliðini. Uppskotið eitrar sambandið millum vaksin og børn, tí tað lærir børn at vera natúrliga varin fyri vaksnum; at uppfata vaksin, ikki sum um-sorganarfull og góðviljað, sum

enntá kunnu inspirera og stimbra, men nøkur misteinkilig skapilsí.

Teir óformligu mátarnir, fólk vanliga koma saman uppá, fara at hvørva. Alt fer at verða gjørt “sambært sáttmála”. Uppskotið fer ikki at verja børn. Beint øvut. Ikki bara leggur tú øll vaksin undir illgruna, men tú frátekur børnum at hugsa fyri seg sjálvi, og foreldrum við. Tú ófórleikager børnini. Tey verða minni før fyri at ansa sær, og slettis ikki før fyri at meta um, hvørji vaksin eru at hava álit á, hvørji ikki.

Samfeløg blomstra við óformligum verumáta, og duga saktans at skipa seg. Og børn elska hasa fríu og løttu samveruna, har hvørt samband er grundað á álit millum seg og síni foreldur, lærara, venjara og onnur vaksin. Uppskotið, trivn-aðarstjórin í Havn skal fáa á mál, fer at køva alt hetta, samtíðis sum tað fer at íbirta eitt ótespiligt huglag, har angist, ótryggleiki og andstygd fara at ganga aftur.

Sum um at børn ikki, sum er, við nýtsluhatandi Boga Hansen og hansara økofasisisku dóma-dagsprofetum, um hvussu alt endar av helviti til um, ja, hvat er tað nú, Bogi, 100 ár (?)... um ikki vit akta hann og hansara grønu gudar... -takk, tikk-takk, hava nóg mikið at vera bangin um.

Fyrr var vanligt at siga, at tað tók eina bygd at uppala eitt barn. Men skjótt sleppa bert stats-góðkendir einstaklingar at uppala eitt barn, fær Havnin sín vilja. Tað er tí ein sjálðsama paranoidur býur, ið bestemmar seg fyri at dálka barnaheilar við mistrúgv og vaksnamannaheilar við iva.

Mær dámar ikki KRIS, havi ong-antið gjørt tað, eiheldur “Í menn-iskjum góður tokki” síðani tess kreativu bókføring av neyðar-dýrum og framførandi ynski um at blíva sjálvstøðugur umboðs-stovnur figgjaður av landskass-anum. Men eg havi sum so einki ringt at bera Tórshavnar komm-unu. Hetta, tó, er eitt opportunistiskt plott, ið ber av. “Barnavátt-anin” er ikki bert eitt praktiskt og pappírsputlandi problem, sum lættliga kann nýtast at gera øðrum ilt við, men eitt mentanarligt, lög-ligt og samfelagsligt eitt... og tað BIG TIME.

Tí henda áheitan: **lat ikki Tórshavnar kommunu kapra titt óskyldiga barn, bara tí tess elendigu elitistar siggja pedofilar á hvørjum horni!**

KJAK

Serfrøðin sum vil verja Palliba móti sær sjálvum

THOMAS ARABO

Í paragraf 73 í grundlógini stendur, at “ejendomsretten er ukrænkelig”. Vit hava frælsi til at ráða yvir okk-ara egnu ogn, og vit kunnu sjálvi ráða yvir, hvørjum vit loyva inn á okkara egnu ogn, og hvat vit gera innanfyri egnu fyra veggir, so leingi vit ikki skaða onnur.

Landið skal í so stóran mun sum gjørligt halda seg frá, at lóggeva innum teir fyra veggirnar hjá fólki. Vit hava eina mekanismu, sum eitur at biða um dómarakennilsí, um okk-urt er áfatt, og myndugleikarnir noyðast at koma óumbiðið um gátt. Tað er prinsipielt sera viktugt, at dómsvaldið má uppi, so at lóg-gevandi og úttinnandi vøldini ikki kunnu hóreiggja sær, sum teimum lystir inni á privatu ognini hjá fólki.

Tá serfrøðin vil diktera lívsfærslu

Tað er eitt sera óheppið rák, vit siggja í lötuni, har serfrøðingar av øllum møguligum slag vilja lóggeva innum teir fyra veggirnar fyri at verja Palliba og Marsannu móti sær sjálvum.

Vit hoyra Fólkaheilsuráðið vilja sleppa at forbjóða fólk í at roykja inni hjá sær sjálvum. Í Danmark tosar man enntá um at lóggeva um, at foreldur skulu lesa hart fyri børnum sínum so og so leingi hvønn dag.

Vit hava í Føroyum fingið eina nýggja byggilóg, sum sigur, at man ikki longur kann innrætta sær eitt kamar í kjallaranum, uttan at eitt stórt bureukrati skal aktiverast, og sum loyvir kommunalum in-spektørum ella rættari sagt kom-miserum inn í húsin hjá fólki uttan dómarakennilsí fyri at kanna eftir, um kamarið ella wc umbyggingin nú einaferð er gjørd eftir forskrift-unum.

Meiniga fólkið má ikki lítast nakað til

Tað kann gott vera, at intentión-irnar eru góðar við slíkum hug-skotum, men tað er einki at ivast í, at grundtankin aftanfyri slík hugskot er, at vanligi borgarin er býttur, og má verjast frá sær sjálvum.

Hatta er tankin aftanfyri alla atferðsregulerandi lóggávu, og tað er ein niðurgering av vanliga fólkinum.

Sjálvandi eru nøkur øki, har okk-um tørvar serfrøðina, at fortelja okkum, hvussu landið liggur, men tað má vera eitt prinsipp, at ein borgari, sum er við síni fullu fimm, sjálvur má biða um serfrøðingahjálp fra tí almenna. Vit fara til lækna av og á, um vit ynskja tað.

Tann óneyðuga »eksper-tifiseringin« av øllum

Eitt eru neyðug ting sum lækn-ar, men vit siggja tíverri, at so at siga alt verður “eksptertifiserað” í hesum døgum. Borgarin dug-ir einki, um vit skulu lurta eftir Fólkaheilsuráðnum. Vit mugu forða vanliga fólkinum í at sleppa at cigarettum, brennivíni og sukri, tí annars roykja, drekka og eta tey seg um rygg. Hetta er hugburðurin hjá Fólkaheilsuráðnum. Palliba og Marsanna duga ikki at ansa sær sjálvum, og tí mugu ekspertarnir við lóggávu og forboðum gera tað fyri tey.

Gongdin virkar ikki sørt totaliter. Bara navnið Fólkaheilsuráðið minnir um DDR, og man biðar bara eftir, at ordrin kemur um, at nú skulu øll út at gera obligatoriskan fólkaheilsuorgunfímeik hvønn morgun.

Borgarin hildin til rukku fyri egnar pengar

Vit hava alment løntar kostráð-gevar, sum í útvarpinum fortelja mær fyri mínar egnu pengar, hvat slag av vistfrøðiligum nøtum eru best fyri meg. Vit fáa at vita, at vanligi borgari ikki longur dugir at smyrja matpakka til síni egnu børn, og at man skal hava eina bachelor-grad fyri at kunna uppala børn. Hvat er hetta fyri samfelag, vit eru í ferð við at skapa?

Vit eru í ferð við at skapa eitt samfelag, har øll lívsins viðurskifti vera “eksptertifiserað” og har vanligi borgarin verður fullkomuliga ómynduggjældur og viðfarin sum ein býttlingur av einari elitu, sum vil sleppa at definera “røttu” lívs-

færsluna smalri og smalri fyri hvønn dag sum fer.

Vardar íbúðir og stuðulspedagogar til øll?

Sjálvandi eru fólk, sum detta ígjøg-num av sínum lastum ella missa heilsuna av tí sama, men vit kunnu ikki viðfara øll eftir tí. Um gongdin í dag heldur fram, har vit lóggeva og ómynduggera eftir lægsta felags-nevnara, so kunnu vit tað sama øll fáa eina kommunalt bygda stats-autoriseraða varda íbúð við hvør sínum stuðulspedagogi. Fólka-heilsuráðið kann fáa lyklar til vardu íbúðina, so tey kunnu kanna, at einki spik ella sjokolátopálegg ligg-ur í køliskápinum.

Lívið er annað enn at eta og liva rætt. Fólk eru ikki so býtt, sum Fólkaheilsuráðið og herurin av óumbidnu serfrøðingum vil vera við. Tá vit eta feitan ella søtan mat, fáa okkum ein lítlan afturvið røstum kjøti ella festa okkum í, so vita vit, at tað er ósunt. Vit velja sjálvi, og skulu hava loyvi at velja sjálvi.

Vælfærðarsamfelagið handlar um tilboð, ikki forboð!

Tað almenna vælfærðarsamfelagið skal vera har, tá lívið byrjar og tá lívið endar. Landið skal syrgja fyri, at børn og ung fáa ta útbúgving og teir móguleikar til útbúgving, sum evnini røkka til. Samfelagið skal eisini vera har, fyri at tryggja sømulig kor fyri teimum eldru og teimum veiku annars. Hjá fólki í góðum árum, sum eru við síni fullu fimm, skal staturin vera eitt trygdarnet og ein veitari av um-bidnum tænastrum og einki annað.

Frá einari yvirstætt til eina aðra

Tað er ein ávís ironi í, at vit í eina øld arbeiddu fyri, at vanligi borg-arin skuldi fáa nakað at siga í samfelagnum, og at meiniga fólkið skuldi fáa eina demokratiska rødd, sum man lurtaði eftir og tók fyri fult. Vit brúktu 100 ár, at rysta elitustýring av okkum, og nú eru vit í ferð við aftur at ómynduggera meiniga fólkið við einum øðrum slagi av elitustýring. Fyrst í farnu øld var elitan ein aðalstætt. Nú fáa vit eina ekspertstætt, sum hevur sama grundtanka, sum aðalstættin hevði fyri 100 árum síðani: Meinigi borgarin er býttur, og má ikki sleppa at ráða sær sjálvum í nøkrum sum helst.

Ironiskt, at man aftur er komin hartil.